

Söderkisen som blev en racinglegendar

Stadshotellet i Karlskoga, någon gång under 60-talet. ”Nu är jag här, nu kan festen börja”.

Picko Troberg gjorde entré och festen började. Han är 77 år idag, festar inte på 60-talsvis längre, men han har inte slagit av på tempot särskilt mycket.

Han höll ett inspirerande föredrag för Karlskoga idrottsveteraner 12 maj.

Picko Troberg föddes som Per-Olov i Sudsvall på nyårsdagen 1938.

- Jag kom till världen på sämsta möjliga sätt, fötterna före och farsan drog direkt. Mamma var invandrad från Finland och vi bodde i Sundsvall.

Picko Troberg snackar, för det handlar det om, med mycket självironi, mycket humor, mycket känsla och han gör det med klockrent södertugg, för att travestera honom själv.

För han blev stockholmare, fem år gammal flyttade mamma och Per-Olov till huvudstaden och bosatte sig i Högalid, därav tugget.

-Det var Stockholms baksida på den tiden, vi bodde i en etta och förutsättningarna att bli racerförare var noll. Jag relegerades från Högalids folkhögskola som 14-åring, jag var besvärlig både hemma och i plugget. Sedan har jag inte gått mer i skola, jag kan fortfarande inte engelska.

-Fram till att jag blev 20 hade jag en massa korta jobb. Då åkte jag in i lumpen och lumpen blev min farsa. Jag har alltid varit fantasifull och tänkte bli officer, jag sökte kadettskola och jag var nästan klar innan det visade sig att jag inte hade någon studentexamen, vilket krävdes. Jag sökte försvarets läroverk för att läsa in den och idag kan jag säga att det var tur att jag inte kom in.

-Jag hade kunnat vara pensionerad officer idag, men jag ville ju bli racerförare. Jag hade självförtroende och jävlatranamma, jag läste Teknikens Värld och där stod mycket om bilutställningar i England. I Stockholm fanns på den tiden något som hette Ostermans Marmorhallar.

-Jag hade inga stålar och jag hade aldrig gjort en utställning, men jag klev in där och pratade med en herre om att jag skulle göra Sveriges första och bästa bilutställning. Jag visste ju inget med gubben så att han gillade mig. Vi skrev kontrakt, om publiken kom skulle han ta de första pengarna för hyran.

-Påskan 1961 var det dags. Jag kom dit och såg kön utanför och stålarna trillade in. Gubben tog sitt, jag tog mitt och åkte till England där jag köpte en Lotus 20 och gjorde debut i Formel Junior-klassen i Karlskoga. Det var en fin bil men jag hade ingen fart.

-Jag var fokuserad på att bli bra och det blev jag. Så bra att jag vann SM nio gånger. 1965 vann jag fyra SM-guld, varav två på is.

Sin största seger på racerbanan tog han enligt sig själv 1965 då han blev inofficiell världsmästare i Formel 3 på Monzabanan i Italien.

-Vi var fem bilar i mål inom en sekund, de fyra som var närmast bakom mig där blev alla Formel 1-förare.

Det gick fort även utanför racingbanan för Picko.

-1964 hade jag inte betalat någon skatt alls. Jag kom i kontakt med en revisor och vi gjorde en anmälan till Skatteverket om ”frivillig rättelse”, annars hade jag kunnat bli åtalad. Revisorn ville ha kvitton, jag garvade men gav honom en osorterad kvittolåda. Han är fortfarande min revisor kan jag säga.

Sitt sista SM vann Picko 1967, men livet runt racerbanorna i Sverige och Europa fortsatte.

-Jag ville bli den förste svensk i Formel 1-racing efter Joakim Bonnier, det blev inte så men jag körde VM i sportvagnar och Formel 2.

När racingkarriären var över bildade han såväl transportföretag och racingstall.

-Men det gäller att parta med någon som kan räkna. Det gjorde jag och vi formade något som inte fanns, Pickos Budbilar med bara tjejer anställa i gula bilar, precis som mina tävlingsbilar. Företaget växte och växte tills min ”bromspedal” dog. Jag tvingades sälja och det nesligt nog till Posten där dåvarande chefen Ove Rainer hade gjort allt för att döda Pickos Budbilar. Det var David mot Goliat.

-Företaget levde vidare via licenstagare i Malmö och Göteborg. 1982 frigjordes jag från bojorna och vi slog ihop med värsta konkurrenten Adena. Det blev Adena/Pickos i röda bilar. Samtidigt den roligaste perioden i mitt liv för Janne Carlzon, dåvarande direktör för Linjeflyg började flyga brev och paket och någon måste köra dem till och från flyget. Jag åkte landet runt och startade budbilsföretag, på fem år blev vi etablerade i 75 orter med 500 anställda. Men hur kul var det till slut, fackföreningar inte minst så jag sålde allt.

Picko jobbade vidare med mässor och event och det är i den branschen han fortfarande är verksam. Sedan den där första gången i marmorhallarna har han arrangerat över 100 utställningar.

Fortfarande driver han också racingstall även om han lyckligt – som han säger – kommit ut STCC-cirkusen. I dag handlar det om historisk racing och i hans stall kör Erik Berger – ännu en legendar på fyra hjul – 90 år ung från Bengtsfors.

Livet har också en mörkare sida och gamängen, livsnjutaren Picko Troberg har inte kommit undan den.

Inledningsvis antydde det att Karlskoga Stadshotell varit ett av Pickos vattenhål. Han hade flera, bland annat Bäckhästen i Stockholm med dåtidens A-lag; Henning Sjöström, Bosse Högberg, Hasse Radefalk med flera. De hade ett stående lunchbord där med allt vad det innebar.

-Det gick inte att olja på som jag gjorde. Jag blev alkoholist, jag visste det men jag vågade inte erkänna. I november 2011 fick jag ont i bröstet, min bukspottkörtel hade lagt av. Efter fyra operationer och lika många månader på Karolinska ordnade det sig men nära och kära tog adjö av mig där. Efter att jag blev utskriven har jag inte tagit en droppe. Läkaren sa åt mig att jag tagit min ranson. Ibland är det tråkigt om man äter en trerätters middag och inte kan driva vin till. Det blir ändå mycket enklare när jag vet att jag inte har något val. Det finns bara en som kan ta det beslutet och det är jag själv.

Lägger man därtill att han drabbats av cancer och även kämpar mot den sjukdomen förstår man att Picko Troberg inte är en människa som ger upp i första taget.

Hur fick han då namnet Picko när han döptes till Per-Olov?

-På somrarna var jag på en åländsk bondgård. Jag var ganska liten och blev kallad Picko, som betyder liten. Man kan säga att jag var liten till växten men stor i orden. Av respekt för min mamma behöll jag dock namnet. När hon dog beslöt jag mig ändå för att byta. Det skulle väl vara lätt tänkte jag. Nej då, jag hette Per-Olov och ville byta till Picko, det går inte att byta två namn mot ett. Så jag bytte bort Olov och heter alltså Picko Per.

Vid pennan Ingvar Carlsson